Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	7Sžfk/2/2019
Identifikačné číslo spisu:	2016200480
Dátum vydania rozhodnutia:	18.06.2020
Meno a priezvisko:	JUDr. Alena Adamcová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2020:2016200480.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Aleny Adamcovej a členov senátu JUDr. Jozefa Milučkého a JUDr. Ivana Rumanu, v právnej veci žalobcu: PATÁK s.r.o., so sídlom V.P. Tótha 30, Senica, IČO: 36 267 031, právne zast. JUDr. Ľubomírom Vanekom, advokátom so sídlom Potočná 169/85, Skalica proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, so sídlom Lazovná 63, Banská Bystrica, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného zo dňa 04. mája 2016, č. 103067668/2016, o kasačnej sťažnosti žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trnave zo dňa 02. mája 2019, č.k. 14S/16/2019-201, takto

rozhodol:

I. Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť proti rozsudku Krajského súdu v Trnave zo dňa 02. mája 2019, č.k. 14S/16/2019-201, z a m i e t a.

II. Účastníkom nárok na náhradu trov kasačného konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

I.
Konanie pred správnym súdom

1. Krajský súd v Trnave (ďalej v texte rozhodnutia aj „krajský súd“ alebo „správny súd“) právoplatným rozsudkom č.k. 14S/16/2019-201 zo dňa 02. mája 2019 postupom podľa § 190 zákona č. 162/2015 Z.z. Správneho súdneho poriadku (ďalej len „SSP“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania rozhodnutia žalovaného č. 103067668/2016 zo dňa 04. mája 2016 (ďalej len „rozhodnutie žalovaného“), ktorým postupom podľa § 74 ods. 4 zák. č. 563/2009 Z.z. o správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Daňový poriadok“ alebo „zák. č. 563/2009 Z.z.) potvrdil rozhodnutie Daňového úradu Trnava (ďalej aj ako „správca dane“) č. 21501895/2015 zo dňa 21. decembra 2015 (ďalej aj ako „prvostupňové rozhodnutie“). Uvedeným rozhodnutím správca dane podľa § 68 ods. 5 zák. č. 563/2009 Z. z. vyrubil žalobcovi rozdiel dane v sume 4.080,- Eur na dani z pridanej hodnoty (ďalej aj „DPH“) za zdaňovacie obdobie apríl 2012. O trovách konania vrátane trov kasačného konania rozhodol krajský súd podľa § 168 SSP v spojení s § 467 ods. 3 SSP a v konaní úspešnému žalovanému nárok na náhradu trov konania nepriznal, s

poukazom na to, že orgánu štátnej správy trovy konania v zásade neprináležia.

2. Krajský súd v predmetnej právnej veci už raz rozhodol rozsudkom č.k. 14S/55/2016-134 zo dňa 06. apríla 2017, keď postupom podľa § 191 ods. 1 písm. d) a e) SSP zrušil rozhodnutie žalovaného a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie a žalobcovi priznal právo na náhradu trov konania. Predmetný rozsudok krajského súdu bol zrušený rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky ako kasačným súdom sp. zn. 6Sžfk/54/2017 zo dňa 23. januára 2019 podľa § 462 ods. 1 SSP a vec bola vrátená krajskému súdu na ďalšie konanie z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci. Kasačný súd mal za to, že z hľadiska posúdenia nárokov žalobcu na uznanie odpočtu dane z pridanej hodnoty za kontrolované zdaňovacie obdobie apríl 2012, právne významnou skutočnosťou bolo zistenie správcu dane o tom, že žalobca nepreukázal reálne uskutočnenie dodávky predmetného tovaru konkrétnym dodávateľom - GUMP, s. r. o. tak, ako to bolo deklarované vo faktúre predloženej správcovi dane.

3. V odôvodnení napadnutého rozsudku krajský súd poukázal na odôvodnenie rozsudku kasačného súdu sp. zn. 6Sžfk/54/2017 zo dňa 23. januára 2019, ako aj na to, že je viazaný právnym názorom kasačného súdu.

4. Krajský súd ďalej uviedol, že účelom daňového konania je zistenie, či si daňové subjekty splnili v súlade s príslušnými hmotnoprávnymi predpismi svoje povinnosti voči štátnemu rozpočtu. Daňový poriadok preto zakotvuje oprávnenia daňových orgánov, aby mohli zisťovať túto skutočnosť. Keďže ide o fiškálne záujmy štátu, daňový poriadok obsahuje osobitnú úpravu zisťovania, preverovania základu dane alebo iných skutočností rozhodujúcich pre správne určenie dane alebo vznik daňovej povinnosti daňového subjektu.

5. Krajský súd poukázal ma rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Sžf/30/2014 zo dňa 17. februára 2015, ako aj na rozsudok NS SR sp. zn. 2Sžf/4/2009 zo dňa 23. júna 2010 v spojení s rozhodnutím Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. III. ÚS 78/2011-17 zo dňa 23. februára 2011.

6. Krajský súd uviedol, že bol viazaný právnym názorom kasačného súdu, ktorý danú vec podrobne vecne preskúmal, poukázal na závery kasačného súdu, ktorý dospel k záveru, že žalobca nepreukázal reálne uskutočnenie dodávky tovaru z dodávateľskej faktúry č. 120010 (na základe ktorej si uplatnil odpočítanie DPH vo výške 4.080,- Eur) za dodávku materiálu od konkrétneho dodávateľa - GUMP s.r.o. tak, ako to bolo deklarované vo faktúre predloženej správcovi dane. Uvedené konštatovanie malo za následok odôvodnenosť záveru žalovaného a správcu dane, že v danom prípade neboli u žalobcu splnené podmienky stanovené v § 49 ods. 1 a 2 písm. a) a § 51 ods. 1 písm. a) zák. č. 222/2004 Z.z. o DPH (ďalej len „ zákon o DPH“) na priznanie práva na odpočítanie dane z pridanej hodnoty. V tejto súvislosti krajský súd poukázal na to, že podmienky uvedené v § 49 ods. 1 a 2 písm. a) zákona o DPH sú hmotnoprávnej povahy, pričom ich nesplnenie nie je možné odpustiť, a teda pokiaľ si žalobca uplatnil nárok na odpočet, bol povinný preukázať existenciu podmienok, ktoré pre nárok na odpočet stanovil zákon, konkrétne musel byť schopný preukázať, že zdaniteľné obchody boli reálne uskutočnené a plnenie reálne dodané osobou uvedenou na účtovnom doklade (§ 9 zákona o DPH). Tieto podmienky však v danom prípade, podľa názoru kasačného súdu, splnené neboli. S poukazom na uvedené krajský súd, viazanúc právnym názorom kasačného súdu, žalobu ako nedôvodnú zamietol.

II.
Kasačná sťažnosť

7. Proti tomuto rozsudku podal žalobca v zákonnej lehote s poukazom na § 440 ods. 1 písm. g) SSP kasačnú sťažnosť, v ktorej konštatoval, že krajský súd už raz preskúmal napadnuté rozhodnutie žalovaného, keď dospel k záveru, že je potrebné ho zrušiť a vrátiť vec na ďalšie konanie žalovanému. V danom prípade sa od rozhodnutia krajského súdu v roku 2017 nič nezmenilo, nebolo vykonané žiadne nové dokazovanie, ani skutkový stav sa nezmenil, preto je nepochopiteľné, že krajský súd v roku 2019 vyhodnotil skutkový stav a stotožnil sa s postupom žalovaného, ktorý vo svojom pôvodnom rozsudku žalovanému vytýkal.

8. Krajský súd náležite odôvodnil svoje rozhodnutie v pôvodnom rozsudku, pričom v napadnutom rozsudku len stroho konštatoval, že žalobca neuniesol dôkazné bremeno a nepreukázal svoje tvrdenia a dôvodnosť odpočtu DPH. Krajský súd v napadnutom rozsudku konštatoval, že žalobca neobjasnil, aké práce pre neho spoločnosť GUMP s.r.o. vykonala a aký tovar mu dodala. S uvedeným záverom žalobca nesúhlasil.

9. Správca dane v rámci daňovej kontroly vypočul svedka p. W. G., t.j. konateľa spoločnosti GUMP s.r.o. v rozhodnom období, ktorý uviedol, že pozná spoločnosť PATÁK s.r.o. a s touto spoločnosťou spolupracoval v roku 2011 a začiatkom roka 2012 pri výstavbe 3 fotovoltaických elektrární Drahovce a 6 elektrární v Senici, a že okrem FTV elektrární spolupracovali aj pri iných stavbách v okolí Senice. W. G. potvrdil vystavenie faktúry 120010, potvrdil podpis na faktúre a dodanie uvedených tovarov a služieb spoločnosti žalobcu. V konaní nebola spochybnená materiálna existencia dodaných prác. Zo strany žalobcu boli splnené všetky zákonom stanovené podmienky príslušnými hmotnoprávnymi predpismi, ktoré slovenský právny poriadok požaduje pre prípad odpočítania dane v zmysle § 49 a § 51 zákona o DPH.

10. Žalovaný v konaní nespochybňoval dodania spoločnosti GUMP s.r.o. pre žalobcu. Zástupca spoločnosti GUMP s.r.o. W. G. dodanie tovaru a služieb potvrdil, predložil správcovi dane aj všetky dôkazy a doklady v súvislosti s dodaním tovaru a služieb. Krajský súd rovnako ako žalovaný sa však nezaoberal výpoveďou konateľa spoločnosti GUMP s.r.o. W. G., ani neprihliadal na predložené dôkazy. Pokiaľ teda nie je spochybňovaná výpoveď p. G., ani reálne dodanie tovaru a služieb spoločnosti GUMP s.r.o., nie je zrejmé, na základe čoho nebolo žalobcovi priznané právo na odpočítanie dane z dodávateľskej faktúry.

11. Žalobca poukázal na to, že správca dane mal k dispozícii všetky dôkazy a doklady z uvedeného zdaňovacieho obdobia. Jednalo sa najmä o faktúry a prílohy k odberateľsko-dodávateľským vzťahom medzi spoločnosťou GUMP s.r.o. a PATÁK s.r.o. za rok 2011. Skutkový stav odberateľsko-dodávateľských vzťahov medzi uvedenými spoločnosťami bol rovnaký ako v roku 2011, tak aj v roku 2012, podmienky uvedeného odberateľsko-dodávateľského vzťahu sa nezmenili. Rovnaký zostal aj subdodávateľ, t.j. P&T trading s.r.o. Daňový úrad Senica, ktorý mal pri kontrole zdaňovacieho obdobia január až december 2011 k dispozícii všetky dôkazy a doklady, potvrdil tento odberateľsko-dodávateľský vzťah, pričom rovnaký vzťah, len v inom období roku 2012 už správca dane spochybňuje. Žalobca správcu dane upozorňoval na to, že všetky doklady boli predložené už pri daňovej kontrole zdaňovacieho obdobia január až december 2011, pričom ani v nasledujúcom zdaňovacom období sa skutkový stav odberateľsko-dodávateľských vzťahov medzi žalobcom a spoločnosťou GUMP s.r.o. nezmenil. Súd a ani žalovaný uvedené nezohľadňovali pri rozhodovaní.

12. Dokazovanie vedie správca dane, ktorý je zodpovedný za úplnosť a správnosť dokazovania, pričom skutočnosti známe správcovi dane z jeho činnosti nie je potrebné dokazovať. Daňový subjekt si splnil svoje právo a upozornil správcu dane na dôkazy, ktoré má k dispozícii, a ktoré mu musia byť známe z jeho činnosti. Správca dane disponuje všetkými dokumentmi daňového subjektu získanými v rámci správy daní a daňového konania. Tie sú zaradené v spise daňového subjektu a teda správca dane má mať o nich vedomosť i počas kontroly. Správca dane svojím konaním postupoval v rozpore § 3 Daňového poriadku, keď pri daňovej kontrole nezohľadnil výsledky daňovej kontroly Daňového úradu Senica, nakoľko skutkový stav odberateľsko-dodávateľských vzťahov sa nezmenil ani v nasledujúcom kontrolovanom zdaňovacom období. Daňový úrad Trnava tak spochybňuje rovnaký obchodný vzťah, ktorý Daňový úrad Senica potvrdil.

13. Povinnosťou žalobcu bolo predložiť faktúry v zmysle § 71 zákona o DPH a splniť podmienky v zmysle § 49 a § 51 zákona o DPH. Pokiaľ žalovaný konštatoval, že žalobca nepreukázal svoje tvrdenia, mal preukázať svoje pochybnosti dostatočným a nevyvrátiteľným spôsobom na základe prísnej logickej úvahy, ktorá vyplýva zo starostlivého uváženia dôkazov, ktoré mal k dispozícii. Žalovaný poukázal na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky č.k. III. ÚS 401/09-17, podľa ktorého má daňový

subjekt v daňovom konaní dve základné povinnosti, a to tvrdiť a svoje tvrdenia dokázať. Žalobca si svoju povinnosť tvrdiť a dôkaznú povinnosť splnil, a to tak, že predložil správcovi dane všetky zákonom požadované náležitosti potrebné pre odpočítanie dane. Žalovaný vo svojich rozhodnutiach nepreukázal existenciu dôvodných pochybností a preto tvrdenie žalovaného, že žalobca neuniesol dôkazné bremeno neobstojí.

14. Žalobca s poukazom na § 24 ods. 2 Daňového poriadku uviedol, že na základe skutočností obsiahnutých v protokole má za to, že tvrdenia správcu dane o neoprávnenom uplatnení práva na odpočítanie dane z pridanej hodnoty z uvedených dodávateľských faktúr boli zistené nedostatočne. Správca dane je totiž zaťažený dôkazným bremenom a je jeho povinnosťou dostatočným spôsobom preukázať kontrolné zistenia a nie len sa stroho odvolávať na ustanovenia zákona o DPH. S uvedeným sa nevysporiadal ani krajský súd a len odkázal na nedostatočné zistenia správcu dane.

15. Žalobca poukázal na rozsudok NS ČR sp.zn. 5Afs/15/2010 zo dňa 17. septembra 2010, v ktorom tento konštatoval, že daňovému subjektu nemožno vytýkať, že neuniesol dôkazné bremeno, keď povinnosť čo najúplnejšie zistiť skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie daňovej povinnosti v zmysle § 24 Daňového poriadku primárne nesplnil správca dane, ktorý dôkazné konanie zaťažil závažnými vadami.

16. Už počas daňovej kontroly sa vyskytla zásadná otázka, a to posúdenia a rozloženia dôkazného bremena medzi žalobcom ako platiteľom DPH a správcom dane za situácie, ak prijaté plnenie materiálne existovalo. Otázku posúdenia dôkazného bremena však vytrvalo ignoroval nielen správca dane, ale aj krajský súd, nakoľko aj tento mal vedomosť o reálnej existencii tovaru a dodaných služieb. Všeobecné dôkazné bremeno daňového subjektu vyplývajúce z § 24 Daňového poriadku je v danom prípade modifikované právom Európskej únie. Správca dane v danom prípade nesprávne vychádzal iba z vnútroštátnych predpisov a vec neposúdil z hľadiska práva Európskej únie. Žalobca poukázal na rozhodnutia Európskeho súdneho dvora O. Ltd C-354/03, F. E. Ltd C-353/03 a B.H.S. Ltd C-484/03 a K C-439/04.

17. Ak správca dane nepreukáže preverovanému daňovému subjektu úmysel zúčastniť sa alebo priamo realizovať podvodné konanie a ak správca dane ani nepreukáže, že o podvodných konaniach iných subjektov mal alebo mohol preverovaný daňový subjekt vedieť, nemôže byť právo na priznanie nadmerného odpočtu, prípadne zníženia vlastnej daňovej povinnosti, žiadajúcemu daňovému subjektu odopreté. V opačnom prípade by došlo k nespravodlivej penalizácii nevinného subjektu, pri ktorej by správca dane iba alibisticky poukazoval na povinnosť takéhoto daňového subjektu preukázať skutočnosti, ktoré už len z podstaty veci nemôže takýto daňový subjekt nikdy preukázať. Žalobca v danej súvislosti poukázal na rozsudok NS ČR sp.zn. 5Af/131/2014 zo dňa 25. marca 2005, rozsudok Európskeho súdneho dvora zo dňa 21.júna 2012 vo veci MahegébenKft., C-78/12.

18. Podľa názoru súdu skutočnosť, že p. Z. A., t.j. konateľ spoločnosti P&T trading s.r.o., nemal vedomosť o tom, že je konateľom tejto spoločnosti, sama o sebe spochybňuje realizáciu zdaniteľného obchodu, ktorý mala prostredníctvom tohto dodávateľa pre žalobcu dodať spoločnosť GUMP s.r.o. Za stavu, že p. A. za spoločnosť P&T trading s.r.o. nekonal, mohol správca dane podľa súdu predpokladať, že za spoločnosť konajú neoprávnené osoby. Uvedené však nemôže byť dôvodom pre spochybnenie spolupráce medzi žalobcom a dodávateľom, spoločnosťou GUMP s.r.o., najmä ak bolo v konaní preukázané dodanie tovaru a služieb a keď žalobcovým obchodným partnerom bola práve spoločnosť GUMP s.r.o. Či si uvedené tovary alebo služby spoločnosť GUMP s.r.o. realizovala v rámci svojej činnosti alebo si uvedené zabezpečila prostredníctvom subdodávky, bolo pre žalobcu irelevantné, nakoľko pre žalobcu bolo dôležité, aby mu spoločnosť GUMP s.r.o., dodala uvedené tovary a služby v požadovanom množstve, kvalite a čase v zmysle dohody. Uvedené sa uskutočnilo a následne mohol žalobca zabezpečiť dodávku pre svojho odberateľa.

19. Naopak výpoveď svedka p. D. žalovaný, ani krajský súd nezohľadnil, napriek tomu, že p. D. svedeckou výpoveďou odstránil nezrovnalosť týkajúcu sa dodania materiálu spoločnosťou P&T trading

s.r.o. pre spoločnosť GUMP s.r.o., keď poukázal na to, že vykonával v zastúpení spoločnosti P&T trading s.r.o. práce a potvrdil vykonané práce pre spoločnosť GUMP s.r.o. Túto výpoveď žalovaný spochybnil a oprel sa o nedôveryhodnú výpoveď p. A., ktorý tvrdil, že nepozná spoločnosť GUMP s.r.o. a spoločnosť P&T trading s.r.o. nikdy nedodala žiadny tovar tejto spoločnosti.

20. Žalobca poukázal na to, že celý priebeh daňovej kontroly a následne vyrubovacieho konania bol zo strany správcu dane mierený za účelom zistenia skutočnosti v neprospech žalobcu, kedy sa správca dane zaoberal len dodávateľom žalobcu a úplne odignoroval odberateľa žalobcu a skutočnosť o materiálnej existencii dodávaných tovarov a služieb. Zámerom správcu dane nebolo správne zistiť daň, ale celá daňová kontrola bola mierená na vyrubenie rozdielu dane z pridanej hodnoty.

21. Žalobca preukázal reálnosť materiálneho plnenia minimálne tým, že preukázal, že materiálne plnenie existuje. V tejto súvislosti poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp.zn. 3Sžf/1/2011. Žalobca vo vzťahu k základnej zásade poctivého obchodného styku poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp.zn. 3Sžf/1/2010 zo dňa 19. augusta 2010.

22. S poukazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp.zn.3Sžf/1/2011 je zrejmé, že žalobca vyčerpal svoje daňové bremeno vo vzťahu k preukázaniu reálnosti materiálneho plnenia. Dôkazné bremeno správca dane neuniesol a nepreukázal, že by materiálne plnenie nebolo poskytnuté spoločnosťou GUMP s.r.o., pričom nesprávne túto dôkaznú povinnosť prenášal na žalobcu.

23. Vzhľadom na uvedené skutočnosti žalobca navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky zrušil napadnutý rozsudok krajského súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie, respektíve, aby zmenil rozhodnutie krajského súdu tak, že zruší rozhodnutie žalovaného a vec mu vráti na ďalšie konanie.

III.
Vyjadrenie ku kasačnej sťažnosti

24. Žalovaný vo vyjadrení ku kasačnej sťažnosti uviedol, že námietky žalobcu v kasačnej sťažnosti sú nedôvodné. K tvrdeniam žalobcu o inak vyhodnotenom skutkovom stave v pôvodnom rozsudku a napadnutom rozsudku žalovaný uviedol, že s poukazom na kasačný prieskum pôvodného rozsudku a jeho zrušenie a vrátenie krajskému súdu, krajský súd postupoval správne, keď správnu žalobu zamietol. Krajský súd v napadnutom rozsudku podrobne popísal a vyhodnotil skutkový i právny stav, jasne a zrozumiteľne vyhodnotil námietky žalobcu a náležite zdôvodnil zamietnutie správnej žaloby.

25. Žalovaný poprel tvrdenia, že výpoveď p. G. nebola spochybnená, keď tento ako konateľ spoločnosti GUMP s.r.o. ústne potvrdil vystavenie spornej faktúry, ako aj spoluprácu so spoločnosťou P&T trading s.r.o., avšak žiadne bližšie informácie neuviedol, nevedel uviesť akými pracovníkmi boli služby vykonané, ani či boli dodané spoločnosťou P&T trading s.r.o., pričom ani nepredložil doklady. V danej súvislosti žalovaný poukázal na odsek 93 odôvodnenia rozsudku Najvyššieho súdu SR sp.zn. 6Sžfk/54/2017 zo dňa 23. januára 2019, v ktorom kasačný súd poukázal na okolnosť, že napriek tvrdeniu p. G. o vystavení faktúry a dodaní tovaru žiadnym iným spôsobom nedokázal preukázať reálny základ pre ich vystavenie, a preto nemožno jeho vyjadrenie považovať za dôkaz preukazujúci uskutočnenie zdaniteľného plnenia v prospech žalobcu. Správca dane v priebehu daňovej kontroly preveroval uskutočnenie zdaniteľného plnenia nielen z formálnej stránky, ale preveroval tiež, či bol zdaniteľný obchod reálne uskutočnený, a to preverovaním vykonávaným v dodávateľskej spoločnosti.

26. K tvrdeniu žalobcu, že prvostupňovému orgánu boli predložené doklady za rok 2011 a tieto preukazujú uskutočnenie zdaniteľných obchodov aj v roku 2012, žalovaný uviedol, že doklady týkajúce sa zdaňovacích období roku 2011 nemôžu byť relevantnými dokladmi, ktoré by preukazovali nárok na odpočítanie dane za dodávky tovarov a služieb v zdaňovacích obdobiach roku 2012, na čo poukázal aj kasačný súd v rozsudku sp.zn. 6Sžfk/54/2017 zo dňa 23. januára 2019.

27. Žalovaný k výpovedi p. D. uviedol, že hoci vo svojej výpovedi potvrdil uskutočnenie dodávok

materiálu a prác pre spoločnosť GUMP s.r.o. v roku 2012, zároveň uviedol, že spoločnosť P&T trading s.r.o. vykonávala práce v Čečejovciach pri Košiciach a pri Trebišove, súčasne však označil konateľa p. X., ktorý mu mal vystaviť aj plnú moc. Uvedené tvrdenie nemožno považovať za dôkaz o tom, že práve služby deklarované spornou faktúrou boli dodané spoločnosťou P&T trading s.r.o., najmä keď p. G. si nevedel s určitosťou spomenúť, či mu služby deklarované spornou faktúrou dodala táto spoločnosť, odberateľské faktúry, ktorými boli v roku 2012 vyfakturované subdodávky materiálu a služieb pre spoločnosť GUMP s.r.o. nepredložil, uviedol, že ich má p. X.. Podľa výpisu z Obchodného registra bol p. Z. A. konateľom spoločnosti P&T trading s.r.o. od 11.10.2011 do 13.07.2015.

28. Žalovaný poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu sp.zn. 5Sžf/97/2009, podľa ktorého ,,Najvyšší súd opätovne na tomto mieste poukazuje nielen na základnú zásadu obchodného práva, a to poctivého obchodného styku, ale aj tú skutočnosť, že súčasne základným predpokladom pre riadne fungovanie obchodnej spoločnosti je to, že štatutárny orgán obchodnej spoločnosti musí mať vedomosť nielen o obsahu a rozsahu činností, ktorými podnikateľ napĺňa jednotlivé definičné znaky pojmu podnikanie (viď § 2 ods. 1 Obchodného zákonníka), ale aj o subjektoch, v spolupráci s ktorými tak činí. Ak takéto vedomosti evidentne štatutárnemu orgánu obchodnej spoločnosti chýbajú, potom v danom prípade ide o výkon práva na podnikanie, ktorý nepožíva v zmysle § 264 Obchodného zákonníka právnu ochranu, tzn. pochybnosti správcu dane o pravdivosti údajov uvádzaných daňovým subjektom sú v zmysle zásady obsiahnutej v ustanovení § 2 ods. 6 zák. č. 511/1992 Zb. oprávnené.“

29. Žalovaný poukázal na odseky 107-109 odôvodnenia rozsudku Najvyššieho súdu SR sp.zn. 6Sžfk/54/2017 zo dňa 23. januára 2019, podľa ktorých skutočnosť, že Z. A. ani nemal vedomosť o tom, že je konateľom spoločnosti P&T trading, s.r.o. sama osebe spochybňuje realizáciu zdaniteľného obchodu, ktorý mala prostredníctvom tohto dodávateľa pre žalobcu dodať spoločnosť GUMP, s. r. o. Za stavu, že Z. A.W. za spoločnosť P&T trading, s.r.o. reálne nekonal, správca dane dôvodne mohol predpokladať, že za túto spoločnosť konali k tomu neoprávnené osoby. Skutočnosť, že Z. A. na otázky správcu dane uviedol, že pre spoločnosť GUMP, s.r.o. v roku 2012 spoločnosť P&T trading, s. r. o. nevykonávala žiadne práce a nedodávala žiaden materiál, nemá na právne posúdenie veci vplyv, resp. nemôže byť vyhodnotená v prospech žalobcu. Kasačný súd prisvedčil argumentácii žalovaného v tom, že rozpornosť tvrdenia Z. A. - ktorý zároveň v rámci šetrenia uviedol, že W. G., ktorý bol konateľom spoločnosti GUMP, s.r.o. nepozná, nevie kto to je, nikdy ho nevidel - vzhľadom na uvedené skutočnosti, nie je spôsobilá odstrániť opodstatnené pochybnosti správcu dane vo vzťahu k deklarovanej transakcii, práve naopak iba podporuje správnosť záverov správcu dane.

30. K námietke žalobcu týkajúcej sa rozloženia dôkazného bremena medzi žalobcom a správcom dane, žalovaný konštatoval, že v procese správy daní, ako aj v daňovom konaní nesie dôkazné bremeno žalobca. Zákonná úprava postupu pri preukazovaní oprávnenosti nároku na odpočítanie dane je špeciálnou zákonnou úpravou, ktorá z dôvodu zložitosti a náročnosti kontroly tejto dane určila pre dokazovanie prísnejšie podmienky, ktoré je treba dodržať, pretože v opačnom prípade dôsledky z ich porušenia znáša žalobca. Pretože ide o hmotnoprávne podmienky, k záveru, či sú tieto podmienky splnené nestačí len existencia faktúry. Musí sa overiť, či údaje v nej uvedené naozaj dokladujú predmetnú skutočnosť. Faktúra predovšetkým deklaruje, že došlo k zdaniteľnému obchodu medzi dvoma platiteľmi DPH, pričom jednému vzniká daňová povinnosť a druhému vzniká nárok na odpočítanie dane. Preto k rozhodnutiu, či uznať alebo neuznať uplatňovaný nárok na odpočítanie dane nestačí len mechanické porovnanie výšky odpočítanej dane s príslušnou faktúrou, ale je potrebné zabezpečiť aj iné dôkazy. Daňové doklady - faktúry sú z hľadiska nároku na odpočítanie dane použiteľné len vtedy, ak je nepochybné, že v nich uvedené údaje odrážajú skutočnosť a ich vierohodnosť a kompletnosť preukazuje žalobca. Pokiaľ si platiteľ uplatňuje nárok na odpočítanie dane z dodávateľskej faktúry, musí byť schopný sám preukázať, že zdaniteľné obchody boli uskutočnené. V danom prípade nepostačuje, pokiaľ si platiteľ uplatňuje nárok na odpočítanie dane z dodávateľskej faktúry, iba predloženie faktúry, dodacích listov, ale musí byť schopný preukázať, že zdaniteľné obchody boli reálne uskutočnené osobou na faktúre uvedenou. Žalovaný v danej súvislosti poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp.zn. 6Sžf/18/2011 a 6Sžf/14/2012. Žalobca však nepredložil také dôkazy, ktorými by spôsobom vylučujúcim akékoľvek pochybnosti preukázal, že obchodná transakcia sa

uskutočnila, tak ako deklaruje sporná faktúra. Rovnaký záver prijal aj kasačný súd v danej veci v rozsudku sp.zn. 6Sžfk/54/2017, bod 82, 95, 97-101.

31. K rozsudkom Európskeho súdneho dvora, na ktoré poukazoval žalobca, žalovaný uviedol, že ide o ochranu poctivého obchodníka, t.j. že poctivým obchodníkom patrí odpočítanie dane, aj keď nakúpili od nepoctivého obchodníka, ktorý má vo svojom konaní nedostatky alebo prípadný podvod, ak o ňom nevedeli alebo nemohli vedieť. Žalovaný vo svojich záveroch neprenášal nedostatky prípadne podvod na inom stupni reťazca na žalobcu, ale odpočítanie neuznal z dôvodu, že žalobca dostatočne nepreukázal, že mu služba bola dodaná tak, ako je uvedené na spornej faktúre. A teda žalobca sa nemôže dovolávať ochrany s poukazom na Európsky súdny dvor.

32. Nemožno súhlasiť s tvrdením žalobcu o splnení všetkých zákonom stanovených podmienok požadovaných pre prípad odpočítania dane v zmysle § 49 a § 51 zákona o DPH. Prvostupňový orgán, ako aj žalovaný skonštatovali porušenie hmotnoprávnych ustanovení, na základe porušenia ktorých žalobcovi právo na odpočítanie dane nevzniklo. Na základe objektívnych zistení žalovaný skonštatoval, že žalobca neuniesol dôkazné bremeno, ktoré v procese správy daní, ako aj v daňovom konaní nesie a v zmysle ktorého je povinný preukazovať vierohodnosť svojich tvrdení hodnovernými dôkazmi. Základným predpokladom vzniku nároku na odpočet dane u príjemcu tovaru alebo služby je vznik daňovej povinnosti u dodávateľa tohto tovaru, resp. služby. V riešenom prípade bola práve táto skutočnosť spochybnená. Žalovaný preto zotrval na názore, že žalobca v konaní pred prvostupňovým orgánom, ako aj žalovaným nepreukázal, že došlo k dodaniu tak, ako to deklaruje sporná faktúra, a preto prvostupňový orgán postupoval správne, keď odpočítanie dane neuznal, keď rovnaký záver prijal aj kasačný súd v danej veci v rozsudku sp.zn. 6Sžfk/54/2017, bod 102-104.

33. Žalovaný odmietol tvrdenia, že nevykonával dokazovanie za účelom čo najúplnejšieho zistenia rozhodujúcich skutočností, ale za účelom potvrdenia prijatej vyšetrovacej verzie, ktorej výsledkom malo byť vyrubenie rozdielu dane. Správca dane vykonával daňovú kontrolu u žalobcu za zdaňovacie obdobia január-december 2012 a okrem zdaňovacieho obdobia apríl a september 2012, rozdiel dane nevyčíslil.

34. Vzhľadom na uvedené žalovaný navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť ako nedôvodnú zamietol a žalobcovi náhradu trov konania nepriznal.

IV.
Posúdenie veci kasačným súdom

35. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd kasačný (§ 438 ods. 2 SSP) postupom podľa § 452 ods. 1 SSP v spojení s § 439 SSP preskúmal prípustnosť kasačnej sťažnosti a po zistení, že kasačnú sťažnosť podal sťažovateľ včas (§ 443 ods. 2 písm. a/ SSP), preskúmal napadnutý rozsudok spolu s konaním, ktoré predchádzalo jeho vydaniu a jednohlasne (§ 464 v spojení s § 139 ods. 4 SSP) dospel k záveru, že kasačnej sťažnosti nemožno priznať úspech.

36. Kasačný súd rozhodol bez nariadenia pojednávania (§ 455 SSP) s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu SR. Rozsudok bol verejne vyhlásený 17. júna 2020 (§ 137 ods. 4 SSP v spojení s § 452 ods. 1 SSP).

37. Podľa § 438 ods. 1 SSP kasačnou sťažnosťou možno napadnúť právoplatné rozhodnutie krajského súdu.
38. Podľa § 454 SSP na rozhodnutie kasačného súdu je rozhodujúci stav v čase právoplatnosti napadnutého rozhodnutia krajského súdu.

39. Podľa § 461 SSP kasačný súd zamietne kasačnú sťažnosť, ak po preskúmaní zistí, že nie je dôvodná.

40. Podľa § 469 SSP, ak dôjde k zrušeniu napadnutého rozhodnutia a k vráteniu veci na ďalšie konanie a

nové rozhodnutie, krajský súd aj orgán verejnej správy sú viazaní právnym názorom kasačného súdu.

41. V zmysle § 2 ods. 1 písm. a) zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov predmetom dane je dodanie tovaru za protihodnotu v tuzemsku uskutočnené zdaniteľnou osobou, ktorá koná v postavení zdaniteľnej osoby.

42. Podľa § 8 ods. 1 písm. a) veta pred bodkočiarkou zákona o DPH dodaním tovaru je prevod práva nakladať s hmotným majetkom ako vlastník, ak tento zákon neustanovuje inak.

43. Podľa § 19 ods. 1 prvé dve vety zákona o DPH daňová povinnosť vzniká dňom dodania tovaru. Dňom dodania tovaru je deň, keď kupujúci nadobudne právo nakladať s tovarom ako vlastník.

44. Podľa § 49 ods. 1 zákona o DPH právo odpočítať daň z tovaru alebo zo služby vzniká platiteľovi v deň, keď pri tomto tovare alebo službe vznikla daňová povinnosť.

45. Podľa § 49 ods. 2 písm. a) zákona o DPH platiteľ môže odpočítať od dane, ktorú je povinný platiť, daň z tovarov a služieb, ktoré použije na dodávky tovarov a služieb ako platiteľ s výnimkou podľa odsekov 3 a 6. Platiteľ môže odpočítať daň, ak je daň voči nemu uplatnená iným platiteľom v tuzemsku z tovarov a služieb, ktoré sú alebo majú byť platiteľovi dodané.

46. Podľa § 71 ods. 1 písm. a) a c) zákona o DPH na účely tohto zákona
a) faktúrou je každý doklad alebo oznámenie, ktoré je vyhotovené v listinnej forme alebo elektronickej forme podľa tohto zákona alebo zákona platného v inom členskom štáte upravujúceho vyhotovenie faktúry,
c) vierohodnosťou pôvodu faktúry sa rozumie potvrdenie totožnosti dodávateľa tovaru alebo služby alebo osoby, ktorá v mene dodávateľa vyhotovila faktúru.

47. Podľa § 71 ods. 2 zákona o DPH za faktúru sa považuje aj každý doklad alebo oznámenie, ktoré mení pôvodnú faktúru a osobitne a jednoznačne sa na ňu vzťahuje.

48. Podľa § 72 ods. 1 písm. a) zákona o DPH platiteľ je povinný vyhotoviť faktúru podľa tohto zákona pri dodaní tovaru alebo služby s miestom dodania v tuzemsku inej zdaniteľnej osobe alebo právnickej osobe, ktorá nie je zdaniteľnou osobou.

49. Podľa § 3 ods. 1 zákona číslo 563/2009 Z. z. o správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov, pri správe daní sa postupuje podľa všeobecne záväzných právnych predpisov, chránia sa záujmy štátu a obcí a dbá sa pritom na zachovávanie práv a právom chránených záujmov daňových subjektov a iných osôb.

50. Podľa § 3 ods. 2 Daňového poriadku správca dane postupuje pri správe daní v úzkej súčinnosti s daňovým subjektom a inými osobami a poskytuje im poučenie o ich procesných právach a povinnostiach, ak tak ustanoví tento zákon. Správca dane je povinný zaoberať sa každou vecou, ktorá je predmetom správy daní, vybaviť ju bezodkladne a bez zbytočných prieťahov a použiť najvhodnejšie prostriedky, ktoré vedú k správnemu určeniu a vyrubeniu dane.

51. Podľa § 3 ods. 3 Daňového poriadku správca dane hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom prihliada na všetko, čo pri správe daní vyšlo najavo.

52. Podľa § 3 ods. 5 Daňového poriadku správca dane je povinný vykonať úkony pri správe daní aj z vlastného podnetu, ak sú splnené zákonné podmienky pre vznik alebo existenciu daňovej pohľadávky, a to aj vtedy, ak daňový subjekt nesplnil riadne alebo vôbec svoje povinnosti.

53. Podľa § 3 ods. 6 Daňového poriadku pri uplatňovaní osobitných predpisov pri správe daní sa berie

do úvahy skutočný obsah právneho úkonu alebo inej skutočnosti rozhodujúcej pre zistenie, vyrubenie alebo vybratie dane. Na právny úkon, viacero právnych úkonov alebo iné skutočnosti uskutočnené bez riadneho podnikateľského dôvodu alebo iného dôvodu, ktorý odráža ekonomickú realitu, a ktorých najmenej jedným z účelov je obchádzanie daňovej povinnosti alebo získanie takého daňového zvýhodnenia, na ktoré by inak nebol daňový subjekt oprávnený, sa pri správe daní neprihliada.

54. Podľa § 3 ods. 7 Daňového poriadku daňové subjekty majú pri správe daní rovnaké práva a povinnosti.

55. Podľa § 24 ods. 1 Daňového poriadku daňový subjekt preukazuje skutočnosti, ktoré majú vplyv na správne určenie dane a skutočnosti, ktoré je povinný uvádzať v daňovom priznaní alebo iných podaniach, ktoré je povinný podávať podľa osobitných predpisov, skutočnosti, na ktorých preukázanie bol vyzvaný správcom dane v priebehu daňovej kontroly alebo daňového konania a vierohodnosť, správnosť a úplnosť evidencií a záznamov, ktoré je povinný viesť.

56. Podľa § 24 ods. 2 Daňového poriadku správca dane vedie dokazovanie, pričom dbá, aby skutočnosti nevyhnutné na účely správy daní boli zistené čo najúplnejšie a nie je pritom viazaný iba návrhmi daňových subjektov.

57. Podľa § 24 ods. 3 Daňového poriadku správca dane preukazuje skutočnosti o úkonoch vykonaných voči daňovému subjektu, ktoré sú rozhodné pre správne určenie dane. Nie je potrebné dokazovať skutočnosti všeobecne známe alebo známe správcovi dane z jeho činnosti.

58. Podľa § 24 ods. 4 Daňového poriadku ako dôkaz možno použiť všetko, čo môže prispieť k zisteniu a objasneniu skutočností rozhodujúcich pre správne určenie dane a čo nie je získané v rozpore so všeobecne záväznými právnymi predpismi. Ide najmä o rôzne podania daňových subjektov, svedecké výpovede, znalecké posudky, verejné listiny, protokoly o daňových kontrolách, zápisnice o miestnom zisťovaní a obhliadke, povinné záznamy a evidencie vedené daňovými subjektmi a doklady k nim.

59. Podľa § 63 ods. 2 Daňového poriadku rozhodnutie musí vychádzať zo stavu veci zisteného v daňovom konaní, musí obsahovať náležitosti ustanovené týmto zákonom a musí byť vydané príslušným orgánom, ak tento zákon alebo osobitný predpis neustanovuje inak.

60. Podľa § 63 ods. 2 Daňového poriadku rozhodnutie obsahuje odôvodnenie, ak tento zákon neustanovuje inak. V odôvodnení sa uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom rozhodnutia, vysporiadanie sa s návrhmi a námietkami daňového subjektu, aké úvahy ovplyvnili hodnotenie dôkazov a použitie právnych predpisov, podľa ktorých sa rozhodovalo.

61. Podľa § 74 ods. 2 veta prvá Daňového poriadku odvolací orgán preskúma napadnuté rozhodnutie v rozsahu požadovanom v odvolaní.

62. Žalobca namietal, že krajský súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci, nakoľko už raz preskúmal napadnuté rozhodnutie žalovaného, keď dospel k záveru, že je potrebné ho zrušiť a vrátiť vec na ďalšie konanie žalovanému, pričom v danom prípade sa od rozhodnutia krajského súdu v roku 2017 nič nezmenilo, nebolo vykonané žiadne nové dokazovanie, ani skutkový stav sa nezmenil. Preto je nepochopiteľné, ako krajský súd v roku 2019 vyhodnotil skutkový stav a stotožnil sa s postupom žalovaného, ktorý vo svojom pôvodnom rozsudku žalovanému vytýkal.

63. Z právneho názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vysloveného v rozsudku sp.zn. 6Sžfk/54/2017 zo dňa 23. januára 2019 vyplýva: ,,že z hľadiska posúdenia nárokov žalobcu na uznanie odpočtu dane z pridanej hodnoty za kontrolované zdaňovacie obdobie apríl 2012, právne významnou skutočnosťou bolo zistenie správcu dane o tom, že žalobca nepreukázal reálne uskutočnenie dodávky predmetného tovaru konkrétnym dodávateľom - GUMP, s. r. o. tak, ako to bolo deklarované vo faktúre predloženej správcovi dane.“

64. Kasačný súd dáva do pozornosti, že k znakom právneho štátu a medzi jeho základné hodnoty patrí neoddeliteľne princíp právnej istoty (čl. 1 ods. 1 ústavy, napr. PL. ÚS 36/95), ktorého neopomenuteľným komponentom je predvídateľnosť práva. To znamená okrem iného aj to, že každý adresát právnej normy sa môže dôvodne spoliehať na to, že všeobecný súd nielenže bude platné právo aplikovať, ale aj na to, že bude rešpektovať právny názor, ktorým je viazaný, ak mu takúto povinnosť ukladá zákon. Opačný prístup už sám o sebe predstavuje porušenie základného práva na súdnu ochranu, ako aj práva na spravodlivý proces.

65. Ani nezávislosť sudcov všeobecných súdov pri ich rozhodovaní podľa § 2 ods. 2 zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o sudcoch a prísediacich“) nie je absolútna a bez akýchkoľvek hraníc a podmienok. Keby sa nezávislosť chápala tak, že sudca môže rozhodnúť hocijako, viedlo by to k svojvôli, pretože v takom prípade by sudca sám tvoril právo podľa svojich predstáv a vystupoval by ako zákonodarca. V právnom štáte to takto nemožno vysvetľovať. Tomu nasvedčuje aj text vyššie uvedeného ustanovenia, v zmysle ktorého sudca musí rozhodovať v súlade so zákonom. Ak musí sudca rozhodovať v súlade so zákonom, potom je povinný rešpektovať aj zákonom ustanovené hranice pre jeho rozhodovanie. Takouto hranicou stanovenou zákonom je aj povinnosť rešpektovať zásah do obsahového rozhodovania zo strany iného súdu, ak takéto obmedzenie vyplýva zo zákona.

66. V tomto prípade bolo takýmto zákonným ustanovením ustanovenie § 469 SSP (predtým ustanovenie § 250ja ods. 4 O.s.p.), z ktorého jednoznačne vyplýva, že ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, sú krajský súd aj orgán verejnej správy viazaní právnym názorom kasačného súdu.

67. Takáto povinnosť vyplýva aj z § 2 ods. 4 zákona o sudcoch a prísediacich, podľa ktorého za podmienok ustanovených osobitnými predpismi, ktorým je napríklad Správny súdny poriadok, je sudca viazaný aj právnym názorom, ktorý vyslovil vo svojom rozhodnutí súd vyššieho stupňa.

68. Správny súdny poriadok v ustanovení § 469 ustanovuje povinnosť súdu prvého stupňa rešpektovať právny názor kasačného súdu (pôvodne súd odvolací), a to ako pri posudzovaní otázok hmotného práva, tak aj pri aplikácii procesných predpisov, pretože právny názor kasačného súdu je záväzný, či sa vzťahuje na otázky právne (hmotnoprávne, procesné - postup, vady), alebo na otázky skutkového stavu. Ak sa skutkový stav, z ktorého vychádzal kasačný súd pri právnom posúdení veci v ďalšom konaní pred súdom prvého stupňa zmení, potom prvostupňový súd už nie je viazaný právnym názorom kasačného súdu vysloveným v jeho zrušujúcom rozhodnutí. Viazanosť prvostupňového súdu právnym názorom kasačného súdu teda platí len za predpokladu, že po zrušení napadnutého rozhodnutia súdu prvého stupňa, sa skutkový základ nezmenil tak, že je vylúčená aplikácia právneho názoru kasačného súdu na tento nový skutkový základ, čo platí aj v prejednávanom prípade, nakoľko nedošlo k zmene skutkového stavu. Je však nevyhnutné, aby kasačný súd vyslovil svoj právny názor v odôvodnení rozhodnutia, pričom viazanosť prvostupňového súdu predpokladá, že kasačný súd svoj právny názor o veci v zrušujúcom rozhodnutí jasne vyloží a odôvodní s tým, že aj jeho pokyny o ďalšom postupe musia byť jednoznačné.

69. Viazanosť súdu prvého stupňa právnym názorom odvolacieho súdu vyplýva aj z judikatúry odvolacieho súdu, v zmysle ktorej nerešpektovanie právneho názoru vysloveného v rozhodnutí odvolacieho súdu súdom prvého stupňa, je obmedzením účastníka v jeho práve na súdnu ochranu, ako aj práva na spravodlivý proces (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Obo/2/2014).

70. Kasačný súd konštatuje, že správny súd pri preskúmavaní zákonnosti rozhodnutia žalovaného postupoval v súlade s ustanovením § 469 SSP, keď sa riadil záväzným a náležite odôvodneným právnym názorom kasačného súdu vysloveným v rozsudku sp.zn. 6Sžfk/54/2017 zo dňa 23. januára 2019. Za tohto stavu kasačný súd ustálil, že v prejednávanom prípade krajský súd vydaním napadnutého rozsudku postupoval správne a v súlade so zákonom rešpektujúc právo žalobcu na spravodlivý proces. Krajský

súd v napadnutom rozhodnutí a v ostatnom konaní venoval pozornosť skutočnostiam, ktoré boli zdôraznené v zrušujúcom rozsudku kasačného súdu, plne rešpektoval právny názor kasačného súdu a v celom rozsahu odstránil všetky pochybenia. Námietky žalobcu obsiahnuté v kasačnej sťažnosti tak neboli spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku a kasačný súd ich vyhodnotil ako nedôvodné.

71. Pokiaľ teda krajský súd postupoval v konaní v zmysle právneho názoru vysloveného súdom vyššieho stupňa, nemohol kasačný súd postupovať inak, než kasačnú sťažnosť ako nedôvodnú podľa § 461 SSP zamietnuť.

72. Kasačný súd iba na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia uvádza nasledovné:

73. K námietkam žalobcu vo vzťahu k výpovedi konateľa spoločnosti GUMP s.r.o. W. G. kasačný súd poukazuje na body 88 a 93 odôvodnenia rozsudku kasačného súdu sp.zn. 6Sžfk/54/2017 zo dňa 23. januára 2019 v danej veci, na ktoré poukázal aj krajský súd.

74. K otázke posúdenia dôkazného bremena kasačný súd poukazuje odôvodnenie rozsudku kasačného súdu sp.zn. 6Sžfk/54/2017 zo dňa 23. januára 2019 v danej veci, a to najmä na body 81, 82, 97, 100, 101 a 110.

75. K spochybneniu spolupráce medzi žalobcom a dodávateľom, spoločnosťou GUMP s.r.o., a k tvrdeniam žalobcu, že bolo v konaní preukázané dodanie tovaru a služieb a keď žalobcovým obchodným partnerom bola práve spoločnosť GUMP s.r.o., kasačný súd opätovne poukazuje o.i. na bod 112 odôvodnenia rozsudku kasačného súdu sp.zn. 6Sžfk/54/2017 zo dňa 23. januára 2019 v danej veci.

76. K tvrdeniam žalobcu, že svedok p. D. svojou výpoveďou odstránil nezrovnalosť týkajúcu sa dodania materiálu spoločnosťou P&T trading s.r.o. pre spoločnosť GUMP s.r.o. kasačný súd poukazuje na bod 92 odôvodnenia rozsudku kasačného súdu sp.zn. 6Sžfk/54/2017 zo dňa 23. januára 2019 v danej veci.

77. K rozsudkom Európskeho súdneho dvora, na ktoré poukazoval žalobca, kasačný súd uvádza, že v predmetných konaniach išlo o ochranu poctivého obchodníka, pričom tieto nebolo možné aplikovať na dané konanie, keď tak súdy, ako ani žalovaný neprenášali nedostatky, prípadne podvod na inom stupni reťazca na žalobcu, ale odpočítanie DPH nebolo uznané z dôvodu, že žalobca dostatočne nepreukázal reálne uskutočnenie dodávky tovaru.

78. Skutočnosť, že rozhodnutia, či už žalovaného alebo krajského súdu, nie sú odôvodnené podľa predstáv žalobcu, nemožno považovať za porušenie jeho práva, ak sú založené na správnych logických a odborných úsudkoch a argumentoch a sú vydané v súlade so zákonom, čo v prejednávanom prípade je splnené.

79. Kasačný súd na záver dodáva, že z ustálenej judikatúry Najvyššieho súdu SR aj Ústavného súdu SR vyplýva, že súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka konania na spravodlivý proces.

80. Kasačný súd zároveň uvádza, že „Obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania. Taktiež podľa už mnohonásobne judikovaného názoru ústavného súdu základné práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemôžu byť porušené iba tou skutočnosťou, že sa všeobecné súdy nestotožnia vo svojich záveroch s požiadavkami účastníka konania (uznesenie

Ústavného súdu Slovenskej republiky I. ÚS 111/2017-17 z 8. marca 2017).

81. Vzhľadom na uvedené skutočnosti kasačný súd rozhodol podľa § 461 SSP tak, že kasačnú sťažnosť žalobcu ako nedôvodnú zamietol.

82. O náhrade trov kasačného konania rozhodol kasačný súd tak, že žalobcovi, ktorý v tomto konaní nemal úspech, nárok na ich náhradu nepriznal (§ 467 ods. 1 SSP a analogicky podľa § 167 ods. 1 SSP) a žalovanému ho nepriznal, lebo to nemožno spravodlivo požadovať (§ 467 ods. 1 SSP a analogicky podľa § 168 SSP).

83. Tento rozsudok kasačného súdu bol prijatý pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.